

La Roser, que té 87 anys, surt a buscar el llaç lila

Voldria anar a la manifestació, però les cames li fallen

TONI VALL
BARCELONA

La senyora Roser ha trigat més del compte a arribar a la seva parada de fruites seques al mercat de l'Abaceria Central de Gràcia. Ve cada dia de Caldes de Montbui a primera hora del matí i a l'entrada de Barcelona s'hi ha trobat avui un sidral considerable. Els piquets de la vaga de dones no deixaven passar els cotxes i la mobilitat es feia problemàtica. S'ha atabalat una mica, però l'han ajudat a agafar el transport públic i finalment s'ha pogut posar amb normalitat darrere els vidres que protegeixen les avellanes, les ametlles, els pinyons i tot l'esplendorós parament de colors i formes.

La Roser té vuitanta-set anys i en fa setanta-tres que treballa al mercat. Impressionant. Li pregunto si s'ha plantejat fer vaga i m'ensenya el bastó que amaga sota el taulell. Voldria anar a la manifestació de la tarda, però li sembla que les cames li fluixejarien. "Tinc una vida molt llarga, sóc molt gran i ja m'han passat massa coses", explica amb tota naturalitat.

Va néixer el 1931 i s'enrecorda dels avions de la Guerra Civil. Està contenta que les dones alcin la veu per exclamar que són aquí. Torno a veure-la al cap d'una estona perquè li he demanat si li semblaria bé que li fessin una foto. Ha aprofitat per sortir al carrer perquè ha escoltat el brogit de la cercavila i li feia il·lusió veure-la i participar-hi discretament. Ha demanat el llaç lila i l'enganxina i ja els llueix a la solapa. Quina vida, la de la Roser!, més de vuit dècades de trajecte i continua treballant. "¿Les nous de macadàmia les vols amb sal o sense?"

Certament, la cercavila popular és una festa que recorre el barri amb música i tambors i una corrua de dones i noies contentes d'aquest clam necessari i impetuós. La Filo s'ho mira de lluny i també està contenta. Acaba d'esmorzar al bar del Mingo i la Loli, com fa sovint. Té setantadós anys i farà vaga a la seva manera. Ha anat a comprar com quasi cada dia, però ja ha pactat amb el seu marit que el dinar el prepararà ell. Ja fa un parell de dies que llueix el llaç i es va voler comprar unes mitges morades per estrenar-les avui i quedar-se tan ampla.

Al bar Parera hi ha tertúlia a la barra. Quatre senyores grans conversen sobre el tema del dia, i en el

A casa
La Filo farà vaga a la seva manera: ha pactat que avui el dinar el farà el marit

A la plaça
Dues àvies s'ajuden amb el bastó: no s'han volgut perdre la reivindicació

moment que coincideixo amb elles disserten sobre qüestions laborals, equiparacions diverses i, sobretot, sobre els permisos maternals de les seves filles respectives. Una d'elles va treballar fins a l'últim moment, l'altra va demanar una excedència de sis mesos per poder cuidar el seu fill al màxim de temps possible i l'altra va plegar un mes abans del part. Les quatre tenen ganes de foragitar els rampells d'estar xapada a l'antiga: "Encara hi ha massa mentalitats que atribueixen a l'home la missió de treballar per mantenir la casa i la família".

La florista del carrer està atrafegada perquè ha d'enllestir un ram de tulipes i el mal temps –espurneja una mica– la fa patir per si a la tarda plou fort. Pel cistell de llacets que té sobre el taulell no cal patir gens. Es va buidant a poc a poc.

A la plaça de la Vila el lila també hi predomina. Dues àvies s'ajuden amb el bastó i un avi amb cadira de rodes les acompanya. No s'han volgut perdre la reivindicació, la música i els lemes altisonants. Una d'elles, amb l'esquena encorbada i el pas insegur, somriu entre les dues voltes de la seva bufanda de color violeta. Està una mica atrotinada per l'efecte inexorable del temps, però feliç perquè avui s'ha regalat una festa. —

La Roser fa setantadós anys que treballa al mercat, on té una parada de fruites seques. MARC ROVIRA